

aflagt den for disse fastsatte Prøve og er præsteviet her i Landet. For at de kan faa Præsteembeder i den danske Folkekirke, kræves efter Lovforslaget, at de har gjort mindst 8 Aars Tjeneste som udsendte Missionærer og har bestaaet Prøven i Missionsmarkens Sprog. Efter den gældende Lov kræves, at de har gjort mindst 5 Aars Tjeneste efter at have bestaaet Prøven i Missionsmarkens Sprog. Den højtærede Minister udtalte i sin Fremsættelsestale, at han antog, at Sprogprøven vilde kunne tages paa 2 Aar, og deri har han vistnok Ret; det er vistnok den længste Tid, der anvendes. Altsaa kræver den gældende Lov i Virkeligheden 7 Aar, medens Ministerens Lovforslag lægger 1 Aar til. Det kom den ærede Ordfører for Venstre (Inger Gautier Schmit) meget let over, idet hun erklærede, at det betød ikke noget. Nu er der rent sagligt at sige til dette, at naar man har valgt 7 Aar, er det vistnok, fordi de Missionærer, der gør Tjeneste i det danske Missionsselskab — og det er jo langt de fleste danske Missionærer —, gerne kommer hjem paa Orlov i længere Tid efter 7 Aars Tjeneste paa Missionsmarken. Det er sandsynligvis dette Forhold, der i sin Tid har fremkaldt Bestemmelsen om de 7 Aar. Jeg tror derfor, man skal være lidt varsom med at skærpe Kravet her. Men selv om der kun er Tale om eet Aar, viser Forslaget jo, i hvilken Retning Lovforslaget gaar, nemlig i Retning af Skærpelse. Det kirkelige Udvalgs Forslag krævede 7 Aars Tjeneste plus 2 Aar til Sprogprøven, altsaa 9 Aar, men den forhenværende Kirkeminister J. C. Christensens Lov af 1920 krævede kun 4 Aars Tjeneste plus 2 Aar til Sprogprøven, altsaa kun 6 Aar. Der er altsaa foregaaet en stadig Skærpelse fra 1920 og indtil Dato paa dette Omraade. Dette anfører jeg blot for at karakterisere Udviklingen og faa Stof til Bedømmelse af den højtærede Ministers og, som jeg forstaar, ogsaa den ærede Ordfører for Venstres Standpunkt til Spørgsmaalet.

I § 1, Punkt 2, er der Tale om Præster for danske evangelisk-lutherske Menigheder udenfor Riget. Dermed sigtes særlig til Præsterne for de danske Menigheder i Amerika. Af disse er der mange, som ikke har nogen teologisk Uddannelse fra Københavns Universitet. Efter Lovforslaget og efter den gældende Lov kan disse faa Ansættelse som Præster i Statskirken, naar de har virket mindst 8 Aar udenfor Riget. I det kirkelige Udvalgs Forslag var det 10 Aar og efter Loven af 1920 5 Aar. Man kan latsaa se, der er Vaklen paa det Punkt,

men dog alt sammen i Retning af Skærpelse, i Retning af at gøre det saa vanskeligt som muligt at faa ikke-teologisk uddannede Mænd ind i Folkekirkens Præsteembeder. Den højtærede Minister har nu et lille Pikanteri paa dette Punkt, som han — saa vidt jeg kan se — har Eneret paa: disse Præster skal nemlig være anbefalede af Formanden for det paagældende Kirkesamfund. Mon det nu er rigtigt tænkt igennem, hvad det vil sige? Sæt nu, at en Præst ikke kunde fremskaffe nogen Anbefaling fra denne Mand, men at en Menighed i Danmark enstemmigt ønskede ham til Præst, eller at i hvert Fald et stort Flertal i en Menighed i Danmark gjorde det, og vedkommende danske Biskop maaske oveni Købet anbefalede ham. Skulde det saa virkelig kunne kuldcastes af vedkommende Kirkesamfunds Formand? Er det ikke at tillægge en udenforstaaende en alt for stor Magt i et Spørgsmaal, der dog til syvende og sidst ikke vedkommer ham.

Jeg gaar til den sidste Kategori af Præster i § 1, som uden akademisk teologisk Uddannelse kan blive Præster i Folkekirken, nemlig Præster ved de almindelige evangelisk-lutherske Frimenigheder her i Landet. Efter Lovforslaget skal ogsaa disse have virket mindst 8 Aar i Frimenigheden. Dette passer med den gældende Lov, der er ikke her nogen Forandring fra den højtærede Ministers Side. Det kirkelige Udvalg havde ogsaa her 10 Aar, medens J. C. Christensens Lov af 1920 nøjedes med 5 Aar, altsaa en betydelig Skærpelse.

Man ser, at det kirkelige Udvalg af 1920 paa alle Punkter er strengest i sit Krav, derefter kommer den højtærede Ministers Forslag, saa den gældende Lov og som den mildeste i sine Krav den første Lov af 1920. Det tidligere omtalte Krav fra den højtærede Ministers Side om, at de amerikanske Præster skal møde med deres Kirkesamfunds Formands Anbefaling, hvilket Krav i givet Fald kan kuldcaste baade en enstemmig Menighedsbeslutning i Danmark og en Biskops bedste Anbefaling, i Forbindelse med det Krav, som den højtærede Minister opstiller i sidste Stykke af § 1, giver dog ham et langt Forspring fremfor alle andre; ogsaa fremfor det kirkelige Udvalg af 1920 i Retning af at sætte beskyttende Gærde om Folkekirkens Præsteembeder og de Menigheder, der opretholder dem med meget betydelige Ofre. I § 1, sidste Stykke, foreslaar den højtærede Minister nemlig, at disse Mænd, som i en Aarrække har forrettet Tjeneste i evangelisk-lutherske Menigheder herhjemme, ikke skal kunne gaa ind i